

til at følge med i denne Rædsel, men Vælgerne vil aldeles ikke deltage i Latterkoret; end ikke Venstres Vælgere vil deltage i Latterkoret. Nej, den Tid er forbi, da man afgjorde Sagerne ved at grine os andre ud.

Det ærede Medlem Hr. P. Munch sagde i Slutningen af sin Tale, at det, man nu var i Færd med at gennemføre, var en haard og streng Lovgivning. Det er netop den Betragtning, som ogsaa vi har, og som vi har gjort gældende, siden man begyndte paa denne Lovgivning: en haard og en streng Lovgivning, der ødelægger, hvad Befolkningen gennem over 30 Aar har bygget op. Derfor vil vi ikke række Haand til denne haarde og strenge Lovgivning, og jeg undres over, at man i samme Aandedræt, som man siger: det er en haard og streng Lovgivning, I er i Færd med at gennemføre, nægter Medvirkning til at standse denne Haardhed og Strenghed. Men naturligvis, Frygt og Skræk og Rædsel kan faa Mennesker til meget, og jeg forstaar jo vel, at Udsigterne, som tegner sig for de tre Partier, der nu har virket i Fællesskab til større eller mindre Ødelæggelse af den sociale Lovgivning, kan gøre denne Rædsel saa stærk, at de helst vil have, at der skal gro noget Græs over deres onde Handlinger, inden de igen kommer ud til Vælgerne.

Den højtærede Statsminister sagde, at det, som Øjeblikket krævede, var at føre Arbejdet til Ende. Ja, hvis det var et Arbejde i Overensstemmelse med det, som de Herrer sejrede paa; saa kunde den højtærede Statsminister have Ret. Men det var ikke det, de sejrede paa. Naar de nu gennemfører denne Lovgivning, saa har de ikke dermed gennemført en Tøddel af det, de lovede Vælgerne og sejrede paa den 2. December, hverken Venstre eller de Konservative. De har gennemført en brutal Nedsættelse af Fattigfolks Levevilkaar, om hvilken de kun havde givet højest taagede Forklaringer før den 2. December, men med Hensyn til Skattenedsættelserne og Erhvervskrisens Løsning og Arbejdsløshedens Bekæmpelse, Bekæmpelsen af alt det, der i Øjeblikket hænger og ødelægger det danske Samfund, har de til dette Øjeblik ikke rørt en Finger, og det var virkelig det, de to Partier sejrede paa.

Det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg udtalte, at hvis det virkelig kunde siges, at Venstre havde forringet den sociale Lovgivning, saa var de ikke værdige at bære Venstrenavn. Ja, saa er Tiden virkelig ogsaa kommet til at skifte Navn; det ærede Medlem kan ikke sige det bedre, end han

har gjort det. Thi det kan vel ingen komme udenom, at det, der vil være Lov om nogle Dage, hvis der ikke sker den Standsning, vi har foreslaaet, er en meget betydelig Forringelse af den bestaaende sociale Lovgivning. Det er Venstre gaaet i Spidsen for at gennemføre, og nu har vi altsaa Venstres Ordførers egen Tilstaaelse af, at derefter er Venstre ikke værdig at bære Venstrenavn. Jeg er fuldkommen enig med ham, fuldkommen enig, og henstiller altsaa, at de snarest søger Navneforandring, de kan sikkert faa det gratis.

Og jeg synes ikke, Venstres ærede Ordfører var heldig i sit Forsvar for Venstrenavnet ved at tale om de „ydende“ og de „nydende“ i denne Forbindelse. Vil det ærede Medlem virkelig paastaa, at de Mennesker, der er kommet til Ulykke under deres Arbejde, der er styrtet ned af Stilladset eller blevet slynget rundt af Maskinernes Drivremme, er blevet lemlæstede Invalider, og som hidtil fik saa og saa mange Tusind i Erstatning til sig selv eller deres Familie, er Folk, der har undraget sig deres Pligter i Samfundet, at de er de „nydende“, fordi de faar en kummerlig Erstatning ved Invaliditet eller til Familien, naar Døden hjemsøger dem paa Arbejdspladsen? Eller den, der bliver Invalid paa anden Maade, og som faar kummerlige 800 Kr. efter et Livs eller mange Aars Virksomhed? Eller de gamle — tør det ærede Medlem virkelig, pukkende paa, at han er en god Demokrat, Venstremand med Venstrenavn, paastaa, at alle de Folk, der nyder, som han kalder det, den sociale Lovgivnings Velsignelser, er de nydende i Samfundet i Forhold til de andre? Tør det ærede Medlem paastaa, at de Folk, der Dag efter Dag i Kraft af maaske tilfældigt arvede Penge plyndrer andre Mennesker, er mere ydende end de, der sætter Livet til under Arbejdet? Jeg siger, at den Tale, det ærede Medlem her er inde paa, er meget daarlig Venstretale at føre.

Venstres ærede Ordfører havde ogsaa Lyst til at opriske Paripolitikken, Valutapolitikken, og endnu mere forundrede det mig at høre, at det ærede Medlem Hr. P. Munch ogsaa vilde bevæge sig ud paa denne Vej. For min Skyld ingen Alarm. Vi kan godt tage Valutapolitikken op igen. Vi staar godt nok i den Sag. Jeg beder det ærede Medlem Hr. Hagbart Berg endelig ikke glemme, hvem det var, der ødelagde vor Valuta, hvem det var, der har Ansvaret for den Situation, som vi var kommet ind i i Begyndelsen af 1924. Det Ministerium, der bares oppe af Venstre i de 4 Aar forud,